ANUL IX No. 1057 — 6 PAGINI 6 LEI — Luni 16 Mai 1932

8— ANULAT

Gazeta Sporturilor

ABONAMENTE
Pe un an . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Telefon redacţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

Apare în fiecare LUNI, MIERCURI şi VINERI
Birourile: STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY, 2. — BUCUREŞTI I.
Directorii: EMIL EMILIAN şi E. MUNTEANU. Secretar de redacţie: N. PAPAGHEORGHE.

PUBLICITATEA
DUPA TARIF
Telefon administraţie: 325/35 şi 346/0.
Telefon provincie: 77/65.

CRONICA

Cupa municipiului

Timpul neprielnic a anulat aproape toate manifestările sportive de eri.

Dacă pentru unele însă, n'avem decât regretul unei continuităţi întrerupte, cu totul altfel stă cazul cu «Cupa Municipiului».

Am avut foot-ball de câteva săptămâni încoace, peste orice aşteptări. Şi cantitativ şi calitativ.

Am apreciat clasa maghiară prin exponentul profesionist Bocskay. Am drămuit calitatea amatoare a foot-ball-ului austriac, înscriind pe spinarea lui, una din cele mai reconfortante victorii naţionale. Şi ne-am mirat două zile mai târziu, că Austria n'a reuşit decât match nul cu o formaţie de club — aceia a Unirei Tricolor nu în cea mai bună zi a sa.

Cupa municipiului venea să continue dar, seria de spectacole pe cari amatorii bucureşteni le-au adulmecat cu o digestie admirabilă.

Şi totuşi, peste caracterul acesta de verigă a unui lanţ neîntrerupt, competiţia patronată de primarul general al Capitalei, avea în plus o calitate care ne determină mai ales, să regretăm că ploaia — deslănţuită subit — a determinat o amânare pe care programul supra încărcat al Capitalei, o va tot împinge până la un termen greu de prevăzut.

Se vorbeşte de fixarea ei pentru Dumineca viitoare. Cum data aceasta corespunde cu reluarea campionatului, ar trebui ca matchurile oficiale să se joace Sâmbătă. Pentru ca, 24 de ore mai târziu, aceleaşi matchuri să fie reeditate pe acelaş teren, în reprize de numai 15 minute.

Condiţiunile vor fi în orice caz altele, decât acelea de eri, când «Cupa municipiului» preceda ziua 7-a a campionatului, servindu-i de repetiţie generală. Dar oricum ar fi. Considerând că trecând peste toate aceste considerente, competiţia municipală îşi va conserva totuşi destule alte puncte de atracţie (ceiace dat fiind interesul special al «matchurilor fulger» este foarte probabil), faptul că nu s'a putut disputa în ziua pentru care fusese fixată este realmente regretabil.

Intâi, ca spectacol sportiv. Fiindcă prezenţa pe afiş a tuturor echipelor dela onoare, sorocite să se războiască în matchuri eliminatorii, ar fi închegat sigur un spectacol de cel mai palpitant interes.

Al doilea, ca nivel foot-ballistic. Fiindcă îndârjirea adversarilor, n'ar fi eliminat pretenţiile de calitate pe cari câteva din cluburile noastre le pot asigura în orice împrejurări.

Şi însfârşit, fiindcă debutul oficial al municipiului în domeniu sportiv, amânat până astăzi sub diferite pretexte, a fost întârziat din nou. Ceiace constitue adevăratul motiv de regret al anulării competiţiei de eri.

Primăriile de sectoare au făcut din când în când dovada unei solicitudini, de pe urma căreia cluburile au tras mai mult sau mai puţin foloase.

Un amestec direct însă, cu toate caracterele oficialităţii, al Primăriei generale nu se făcuse. Din neînţelegere pentru sport? Din preocupările mai direct edilitare? Din neînscrierea acestui lucru în programul prezentat cetăţenilor înainte de alegeri? N'am putea să precizăm. Fapt este însă că nici unul din primarii generali ai Capitalei nu şi-a coborât ascensorul preocupărilor până la subsolul consolidat al unei mişcări, apreciată unanim în străinătate.

Şi iată că rupând cu un întreg trecut de convingeri anti-sportive, actualul primar — delicvent al atâtor alte prejudecăţi—a consimţit să înteleagă utilitatea sportului. Mai mult chiar. Să doneze o cupă care să poarte emblema municipiului şi să patroneze el însuş, evenimentul care să consfinţească uniunea oficială dintre Municipiu şi sport.

Ploaia însă, a amânat festivitatea aceasta, interesantă din toate punctele de vedere. Că va fi refăcută, pentru o altă zi, e cert. Peste nesfârşitul şir de amânări însă, o nouă amânare a unei înţelegeri între municipiu şi sport, îmbracă haina specială a unui «relache» neaşteptat.

De-aceia, anularea aproape a întregului program sportiv de eri, ne-a izbit mai mult prin «Cupa municipiului» nedisputată, decât prin celelalte probe, cari nu se ridicau în niciun caz de-asupra unui nivel prea nou.

SAPTAMANA

Primăria Bucureşti, care nu poate fi acuzată de lipsă de variaţie în realizările sale edilitare, a pregătit o dublă lovitură: «Expoziţia laptelui» şi «Cupa municipiului». Totul a fost însă apă de ploaie, pentrucă un bun primar nu-i întotdeauna şi un perfect meteorolog. Dacă apa se abate câteodată asupra Capitalei încinsă de soare şi economiseşte câteva sucale plăţile din bugetul primăriei, efectul nu este echivalent atunci când hârdăul ceresc se deschide netam nesam peste cogeamitea expoziţie şi inundă terenul de joc în preajma celei mai pasionante Cupe «Fulger». Se vede însă că formula cu nume predestinat şi împământenită de foarte scurtă vreme pe pământul bucureştean, a fost un excitant al perturbaţiilor atmosferice, deşi regulamentul ingenios alcătuit instituia nevinovatul «corner» ca unitate de măsură pentru decernarea laurilor în partidele nedecise...

Dacă în materie de football şi lapte am cam scrântit-o, la tennis însă am lovit în plin. Adică, socoteala de acasă a fost la fel cu cea din Anglia, ceeace pentru matadorii dela porţile orientului încă este mare lucru. Nu se poate spune aşa dar că nu ne-am dus la... sigur, când alte ţări mai vechi ca noi, au ajuns la acelaş rezultat cu preţul cine ştie câtor frământări. Nici un necaz şi nici o bătaie de cap. Cetitorii nu ne-au mai pisat cu telefoanele curioase şi nici admiratoarele celor 2 reprezentanţi ai noştri în proba mondială, n'au mai leşinat de emoţie. Mergeam doar la sigur...

Mersul la sigur este o îndeletnicire cu care nu se acomodează toată lumea. Rugbyştii de exemplu, nu se simt bine decât atunci când pregătesc de-acasă victoria decisivă, sau când pun la cale un spectacol de mare amuzament. (Cu pumni, cu palme şi alte rechizite de acelaş calibru).

Când însă poartă adversaru'n buzunar, pătesc ceeace a pătit şi Stadiul Român, care a cedat pe ploaie primul loc în clasament. In definitiv, sportul fără dezagramente n'are farmec şi nu rugby-ul este acela care să fugă de astfel de plăceri. Noroc însă că plăcerile Stadiului se gustă în «rotaţie», pe împărţeală dreaptă, cu cartel... pe două rânduri, fără ceartă şi fără îmbulzeală.

Ceeace nu se întâmplă însă în sporturile mecanice, unde plăcerile se gustă de «unul singur», în speţă Moto Clubul Român. Aici însă ploaia provoacă rugina maşinelor, aşa că întreita întâlnire internaţională de Dumimică a fost amânată pentru o zi cu soare şi cu cer senin. Nu de alta, dar în motociclism, amatorismul se hrăneşte şi cu bani, cari, contrar ciupercilor, nu cresc nici odată după ploae...,

L. ROSIANU

TENNIS

Anglia conduce contra României cu 3-0

O înfrângere netă a lui Mişu şi-o performanţă merituoasă a lui Pulieff

La Torquai, lângă Londra a început Vineri după amiază matchul Anglia — România pentru Cupa Davis. Publicul, după cum era şi natural, n'a asistat în număr prea mare, pentrucă România nu este cunoscută în Anglia pe tărâmul tennis-ului. Au asistat însă destui români veniţi din Londra pentru a susţine «şansele» reprezentanţilor noştri...

După cum era şi de prevăzut primele două zile ale matchului au

PULIEFF

adus Angliei cele 3 puncte necesare victoriei, exact în condiţiunile pe cari le pronosticasem în cronica anterioară. O victorie netă a lui Perry asupra lui Mişu, o înfrângere onorabilă a lui Pulieff din partea lui David şi o foarte uşoară izbândă a cuplului englez Perry — Hughes în matchul de dublu.

Matchul pe care l-am susţinut în contra Angliei — al doilea în cariera noastră tennistică — nu era sortit să dea loc la nici un fel de comentarii sau aprecieri asupra tennis-ului românesc. O partidă mai dinainte jucată, de pe urma căreia nu era de aşteptat nici propagandă sportivă pentru România şi nici reglementarea unui prestigiu inexistent peste graniţele Carpaţilor.

Ceeace eram îndreptăţiţi să aşteptăm şi ceeace nu se poate şti încă dacă am reuşit să dobândim, este acea fărâmă de cunoştinţe în plus pe care ni-l poate furniza Anglia, ţara cu cele mai îndreptăţite pretenţii de a răpi Franţei hegemonia în tennis-ul mondial.

Rezultatul negativ al partidei dela Londra nu va mâhni aşa dar pe nimeni, pentrucă în afară de rezistenţa lui Pulieff nimic nu era de aşteptat de pe urma unui match în care un Perry şi un Hughes alături de un comingman excepţional ca David, aveau de apărat şansele Angliei în cea mai mare competiţie mondială.

DAVID — PULIEFF 7-5, 7-5, 6-1

Prima partidă a matchului a opus pe David lui Pulieff. David este un tânăr foarte talentat pe care Federaţia engleză îl încearcă pentru prima oară într'un concurs de mare anvergură. Foarte bine dotat techniceşte, David este însă departe de a poseda rutina celorlalţi reprezentanţi ai Marei Britanii. Nb e vorbă, la 18 ani, cât numără tânărul adversar al lui Pulieff nici nu i-se putea pretinde acest lucru. David posedă în schimb reflexe extraordinare, cari dau dreptul să se întrevadă în el pe viitorul as al tennis-ului englez. In matchul cu Pulieff, David surprins la început de impetuozitatea reprezentantului nostru, care ţinea să învingă cu ori ce preţ, a ştiut totuşi să-şi dozeze acţiunile de aşa maniera încât să câştige setul a treilea foarte uşor. Pulieff, cunoscând lipsa de rutină a lui David, a făcut un joc inteligent, nepierzând primele două seturi decât la 7-5, 7-5.

(Continuare în pag. IV-a).

BOX

Reuniunea de Sâmbătă dela Arene

Imprejurări vitrege au împedicat publicul să-şi manifeste în timpul iernii toată simpatia pe care o poartă boxului. In special nemernicia unui proprietar, care nu voia să-şi încălzească localul a îndepărtat pe amatori de sportul lor favorit.

Arenele Romane, cu cadrul lor magnific, au redat contact cu ringul indigen şi internaţional, iar succesul primelor două reuniuni organizate în aer liber a repus nobila artă pe piedestalul de unde privise de sus desfăşurarea celorlalte sporturi rămase în urmă.

A treia organizaţie la Arene poartă pecetea unei măestrii în arta de a organiza şi unei temerităţi pe care publicul — suntem siguri — nu le va desconsidera.

Este în adevăr îndrăsneţ să înscrii — astăzi — pe programul unei reuniuni, patru matchuri internaţionale cu cei patru aşi necontestaţi ai boxului românesc.

Adversarii aleşi să le servească replica, germanii: Hartkopp, Harry Stein şi Fritz Reppel, precum şi americanul-negru Jack Beasley, sunt elemente la înălţimea reprezentanţilor noştri, cari vor exercita o atracţiune netăgăduită asupra publicului românesc.

Inainte de a ne ocupa de palmaresul oaspeţilor este nemerit să menţionăm, că pentru prima oară boxul indigen aruncă în luptă la o singură reuniune patru boxeuri de clasa purtătorilor culorilor noastre naţionale.

MOŢI SPAKOW

Primul, Spakow, nu este numai cel mai autorizat reprezentant al boxului românesc.

El este astăzi alături de germanul Heuser — competitor la titlul semi-greu al Germaniei împreună cu Hartkopp — cel mai de valoare european al categoriei respective şi ciudată apropiere, de ce încăpăţânarea I. B. U.-ului creşte în ostilitate pentru reprezentantul nostru, cu atât mai bun se arată el.

Dacă Moţi va reuşi să învingă pe Hartkopp, fost şi actual competitor la titlul semi-greu al Germaniei, forul suprem va înghiţi — ca pe vremuri cu Lucian Popescu — un nou — să ni se ierte expresia — bobărnac. Nu se va emoţiona însă nici de data aceasta, ne fiind la prima desminţire pe care evenimentele i-a dat-o. Va trebui să i se forţeze mâna ca să înţeleagă, că Spakow are cel puţin tot atâtea drepturi ca să dispute un campionat european, pe cât are Alfara.

GEORGE AXIOTI

Al doilea reprezentant al culorilor româneşti, George Axioti, nu este o figură mai puţin proeminentă.

Victoria pe care a repurtat-o asupra lui Spakow şi matchul

(Continuare în pag. II-a)

INTERVIEWURILE NOASTRE

D. dr. LEUCUŢIA

preşedintele F. R. F. A.-ului ne vorbeşte despre:

Turneul Ripensiei. — Matchul cu Franţa — Politica federală internă şi externă

La Temişoara, am avut plăcerea să-l întâlnesc pe d. dr. Leucuţia preşedintele Rombolului. Bine dispus de ultimele evenimente sportive în care România a jucat un rol mare, preşedintele Federaţiei a ţinut să-şi complecteze dela subsemnatul numeroasele informaţii ce le deţinea asupra turneului Ripensiei.

D. dr. Leucuţia, unul din cei mai distinşi sportivi ai ţărei, face parte din falanga marilor conducători. Dispreţueşte cancanul sportiv, e contra acţiunilor tendenţioase şi nu convine, cu nici una din măsurile, cari ar putea desavantaja pe X sau Y din grupările federaţiei.

Om de mare cultură sportivă şi vastă experienţă diriguitoare d. dr. Leucuţia nu caută altceva decât să menţină federaţia pe făgaşul ei firesc, să-i impună conduita ce derivă din statutele şi regulamentele ei, pentru binele sportului în fruntea căruia se găseşte. Astfel trebue văzută activitatea d-sale actuală şi în special aceia care va urma.

Solicitându-i un interview, d. dr. Leucuţia, vechi prieten al gazetei noastre, a ţinut să-mi facă declaraţiile de mai jos:

TURNEUL RIPENSIEI

«Inainte de toate, te rog să înregistrezi cele mai sincere felicitări atât jucătorilor cât şi conducătorilor turneului Ripensiei. In numele Federaţiei trebue să-mi exprim satisfacţia că singura noastră grupare profesională, a consolidat enorm prestigiul footballului românesc peste hotare.

Informaţiile particulare şi oficiale ce deţin sunt toate favo-

D Dr. LEUCUŢIA

rabile Ripensiei, care a avut în străinătate rolul de a întreţine o bună propagandă pentru România.

A reuşit şi trebue să fim mândri. Imi pare bine că totul a fost pregătit astfel, încât, turneul să aibe peste tot locul pecetea românească.

E un început merituos care mă bucură şi odată cu mine întreaga federaţie».

MATCHUL CU FRANŢA

«Suntem datori să arătăm francezilor cari vin la 12 Iunie, ce se numeşte ospitalitatea română. Francezii merită o primire caldă, conform sentimentelor sincere ce ne animă faţă de aliaţi. Prin sport trebue să căutăm să întărim legătura cu Franţa, mult discutată în ultimul timp.

Indată ce voi sosi la Bucureşti, voi cere audienţă la Palat. Cu prilejul acestei audienţe, voi invita pe M. Sa la match. Deasemeni voi vizita pe ministrul nostru de externe, pentru compunerea comitetului de patronaj al matchului.

In ordine externă, va trebui intensificată acţiunea ca România să obţină locul din concertul internaţional, conform cu posibilităţile noastre sportive şi orientarea generală.

In ordine internă voi întreţine prin toate mijloacele sentimentul legalităţei. Va trebui să susţinem grupările, să le apărăm interesele faţă de brigandajul de jucători, căci, cu cât vom avea grupări mai solide cu atât footballul românesc va fi mai puternic. In niciun caz nu voi închide ochii, în faţa niciunei acţiuni care va fi îndreptată contra unui club».

b.

Printre picături

Inrudiri fonetice

Am subliniat acum câtva timp înfrăţirea dintre poezie şi box, realizată de Pavelescu, şi ne-am extaziat în faţa numelor elevilor săi, în fruntea cărora Nae Belitu străluceşte mai dihai ca abatorul când se crapă de ziuă.

S'ar putea întâmpla ca la Lemaître să existe şi nume mai poetice decât al lui Belitu. Nu zic, nu. Până astăzi însă, niciunul din afişele dela «Ringul» n'a scos la iveală o carte de vizită mai rimată decât aceia a lui Belitu, alături de care Ulpiu Traian (o altă glorie a cartierului) a rămas într'o inferioritate umilitoare.

Se pare însă, că notiţa noastră de atunci l'a cam nemulţumit pe Nea Pavel. De manifestat, nu s'a manifestat. Două zile însă a bombănit pârâind ca un pepene strâns în mâni. Şi-a neglijat cunoştinţele, n'a vrut să mai audă de amicul dumisale Muşchiuleţ şi n'a mai pus în gură o picătură de sânge de taur. Era de nerecunoscut.

— «Ce ai nea Pavele? îl întrebau vecinii.

Nea Pavel însă, pe care (colac peste pupăză) citaţia la o circumscripţie oarecare, într'o chestiune de ameninţare, îl amuţise complet, n'avea poftă de vorbă. Abia dacă răspundea:

— «Ia, necazuri!

Şi-şi vedea de treabă, ameliorându-şi... formele pentru întâlnirea cu Spakow (şi fireşte, cu toate neamurile acestuia).

Zilele trecute însă, a răbufnit.

Se găsea în redacţia noastră, martor la o discuţie în care cineva vorbea elogios de performanţa lui Poulieff, învins cu oarecare greutate de englezul David, în cupa Dawis.

— «Poulieff? a încercat Pavelescu să sondeze dacă nu este atras într'o cursă.

Şi-a plimbat ochii dela unul la altul, a început să râdă, a redevenit serios, a repetat de câteva ori ca să-i prindă adevărata măsură a lirismului, numele lui Belitu şi s'a înfuriat.

— «Vorbeaţi de Nae Belitu. Da' Poulieff ăsta?»

Şi încurajat de zâmbetul admirativ al domnului Popescu, şi-a dat drumul:

— «Dacă-l cheamă Belitu, ce vreţi să facă? Pe ăsta nu-l cheamă Poulieff? Pe d. Popescu nu-l cheamă d. Popescu? Pe... pe...

Şi fiindcă nu găsea la îndemână exemple, le-a luat d'a cappo:

— «Belitu... Poulieff...

Cetiţi în pag. III:
Congresul F. I. F. A. la Stockholm